

UIT DE DAGBLADEN.

„Telegraaf”, 24 Dec. 1937. (Avondblad.)

BEHOUD VAN NATUURSCHOON EN..... BOSCHBOUW.

Deskundig beheer vóór alles.

Geen onvoorwaardelijke Rijksbijdrage meer.

*Vergroting van opbrengsten en grootere zekerheid voor geldschietters
het resultaat.*

In het Voorloopig Verslag over het Xde Hoofdstuk van de Rijksbegroting voor 1938 (Economische Zaken) meenen onder „Boschbouw” „eenige leden” bezwaar te moeten maken, tegen het stellen van voorwaarden bij het verleenen van bijdragen bij den aankoop van bosschen door vereenigingen en stichtingen, welker eenig doel behoud van natuurschoon is.

Deze leden dringen er bij den minister op aan bijdragen aan vereenigingen enz., die zich het behoud van natuurschoon ten doel stellen, voortaan *onvoorwaardelijk te verleenen.*

Zij achten het vooral bedenkelijk, dat bij het stellen van voorwaarden, zooals zijn aangegeven in het Koninklijk Besluit van 20 Mei 1930, Stbl. 206, het Rijk te eeniger tijd het recht kan krijgen tot terugvordering van een bedrag, dat kan loopen tot de totale waarde van het landgoed.

Deze leden dringen er bij den minister op aan bijdragen aan vereenigingen enz., die zich het behoud van natuurschoon ten doel stellen, voortaan *onvoorwaardelijk te verleenen.*

Er wordt op gewezen, dat volgens artikel 12 van de Boschwet 1922 de bijdragen al of niet voorwaardelijk kunnen worden verleend.

Inderdaad bestaat dus de mogelijkheid tot onvoorwaardelijke verleening van geldelijke bijdragen. Op de mogelijke consequenties daarvan moge hier gewezen worden, ook al kan men veel of alles voelen voor de argumenten van de Kamerleden, die hierboven aan het woord waren.

Door onvoorwaardelijke toekenning van bijdragen verliest het Rijk alle zekerheid, dat de aangekochte bosschen goed zullen worden beheerd en aan het natuurschoon zullen blijven bijdragen. Ik ben bereid volledig aan te nemen, dat de vereenigingen, die zich het behoud van natuurschoon ten doel stellen, steeds zullen pogen, die bosschen zoo goed mogelijk aan het doel te doen beantwoorden.

Maar met pogen alleen komt men er veelal niet. Nog steeds overheerscht bij genoemde vereenigingen de gedachte, dat de behoorlijke verpleging en instandhouding van het bosch het best kan geschieden door natuurvrienden, bijgestaan door boschbazen. Nog steeds is men afkeerig van deskundig boschbeheer en nog steeds meent de Vereeniging tot Behoud van Natuurmonumenten, dat ettelijke duizenden hectaren bosch te hooi en te gras beheerd kunnen worden, zonder deskundige leiding. Nog steeds stelt men — zooals de heer Polak dat in 1930 bij de Kamerdebatten uitdrukte — het beheer door boschwachters boven het beheer door wetenschappelijk opgeleide boschbouwkundigen.

Deskundige leiding.

Ik zal de laatste zijn, die aan de practische bekwaaamheden van vele boschwachters iets te kort zal doen, maar de buitengewoon groote moei-

lijkheden, die zich in ons land bij de verpleging en instandhouding der bosschen kunnen voordoen, vooral als het gaat om behoud van natuurschoon — om van natuurmonumenten nog niet eens te spreken — kunnen op den duur niet worden opgelost door practici. Daartoe behoort deskundige, veelal wetenschappelijke leiding.

Dat men overigens in ons land niet vreemd staat tegenover deskundig boschbeheer, blijkt uit den aanhef van hetzelfde hoofdstuk van hetzelfde Voorloopige Verslag, dat zoeven werd aangehaald.

Daar wordt er op gewezen — en terecht! — tot welk een belangrijken dienst het Staatsboschbeheer, dat uitstekend georganiseerde onderdeel van de Staatszorg, geleidelijk is uitgegroeid en wordt het vertrouwen uitgesproken, dat de minister den nieuwen directeur van dien dienst de noodige middelen en het noodige personeel zal verschaffen om een verdere ontwikkeling van het Staatsboschbeheer mogelijk te maken.

„Verscheidene” leden hadden zich er over verwonderd, dat blijkens de begrooting het personeel zou worden verminderd met één inspecteur en drie boschwachters. Men vraagt van den minister de verzekering, dat de uitoefening van den dienst onder deze inkrimping niet zal lijden.

Dus..... voor zoover het Staatsbosschen betreft, een deskundig beheer, vooral niet te bekrompen en voor zoover het bosschen van vereenigingen betreft, waarvan de aankoop voor een zéér belangrijk gedeelte door het Rijk wordt betaald, volkomen vrijheid in de wijze van beheer, met kans op ondeskundigheid.

Hier klopt iets niet! Van tweeën één. Of de volksvertegenwoordiging acht deskundig boschbeheer in ons land niet noodig en bekommert zich niet om het Staatsboschbeheer, of de volksvertegenwoordiging is er van overtuigd, dat, evenals bij industriele en landbouwbedrijven van behoorlijken omvang, deskundig beheer noodzakelijk is en eischt dan ook zulk een beheer van vereenigingen, die bosschen aankopen met rijks gelden.

Geen twijfel meer.

Ik geloof niet, dat het tegenwoordig nog noodig is aan te toonen, dat men het in grootere boschcomplexen niet zonder deskundig beheer kan stellen. Enkele verstarde, die de ontwikkeling van den boschbouw hier en elders niet of nauwelijks uit eigen ervaring kennen, staan mogelijk nog op het standpunt van een halve eeuw geleden, maar onder de tot oordeelen bevoegden bestaat geen twijfel meer omtrent de meest doelmatige wijze van boschbeheer.

Het eenige juiste standpunt, dat dan ook ten aanzien van het geven van bijdragen voor aankoop van bosschen door natuurschoon beschermende vereenigingen kan worden ingenomen, is het stellers van de voorwaarde *deskundig beheer*. Deze voorwaarde moet m.i. gesteld worden, wil het Rijk voldoende zekerheid hebben, dat de te schenken bijdragen nuttig zullen zijn.

Naar mijn meening kan dit de *eenige* voorwaarde zijn. Zoodra de *zekerheid* bestaat, dat het bosch goed beheerd zal worden, kunnen alle voorwaarden volgens K.B. van 20 Mei 1930, die inderdaad, zooals in het Voorloopig Verslag bij werd gezegd, bedenkelijk kunnen zijn *wel achterwege blijven*.

Niet hinderlijk.

De voorwaarde van deskundig beheer is trouwens niet hinderlijk of handen bindend. Integendeel mag worden aangenomen, dat het deskundige beheer niet slechts zichzelf zal betalen, maar vergroting van de opbrengsten ten gevolge zal hebben, waardoor de, in het Voorloopig Verslag bedoelde geldschietters een grootere zekerheid van rentebetaling en aflossing zullen krijgen.

Over de wijze waarop dit deskundige beheer het best zou kunnen geschieden, behoeft thans niet uitgeweid te worden. Men kan denken aan overdracht van het beheer aan Staatsboschbeheer of Ned. Heide Maatschappij, aan het toevertrouwen van het beheer van verschillende boschcomplexen aan een speciaal daarvoor aan te stellen houtvester,

aan een door de vereenigingen te samen in te stellen beheersbureau of aan iets dergelijks. Dat doet allemaal weinig ter zake.

Hoofdzak is en blijft deskundig boschbeheer in met Staatsgelden aangekochte bosschen zoo goed als in de Staatsbosschen zelf.

In het belang van het natuurschoon en van 's lands financiën geven men dus geen onvoorwaardelijke bijdragen aan meergenoemde vereenigingen, doch stelle de voorwaarde: *deskundig boschbeheer.*

De belastingbetalers mogen dit verlangen!

Prof. A. TE WECHEL,

(Hoogleraar aan de Landbouwhoogeschool).

Wageningen.

Alg. Handelsblad, 22 Januari 1937.

IMBOSCH OVERGEDRAGEN.

Historische dag in de geschiedenis van Natuurmonumenten.

Voor de Vereeniging tot Behoud van Natuurmonumenten zal 21 Januari een heugelijke en gedenkwaardige datum blijven, want op dien dag van het jaar 1938 werd het landgoed Imbosch aan haar bezittingen „Het nationale Park de Veluwezoom" toegevoegd.

De acte werd op het kasteel Rosendael der familie Van Pallandt verleden, ten overstaan van notaris D. M. G. H. Putman Cramer te Velp, die hiertoe zijn ministerie belangeloos verleende.

Met voldoening denkt het bestuur der vereeniging aan de duizenden blijken van belangstelling en instemming, welke het hebben mogelijk gemaakt, dat dit grootsche plan kon worden verwezenlijkt. De koopsom voor den Imbosch is geheel van particuliere zijde bijeengebracht, zonder dat de overheid daarvoor, in welken vorm ook, steun verleende.

Mede past een woord van erkentelijkheid aan de eigenaren van het landgoed, met wie de Vereeniging op aangename wijze gedurende eenige jaren de onderhandelingen over den aankoop mocht voeren, waardoor het behoud van den Imbosch in zijn alouden toestand kon worden verzekerd en daarmee een wensch van wijlen F. J. W. Baron van Pallandt van Rosendael, op 14 April 1932 overleden, verwezenlijkt werd.